

НАРЪДЪН БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОДВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

ДАВА СЕ кжца самостоятелна, нагодена за 2 семейства, съ 5 стан, салонъ, кухня, дворъ, чешма **ПОДЪ НАЕМЪ** — и съ ЕЛЕКТРИЧЕСКА ИНСТАЛАЦИЯ. —
Справка печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗЖБОЛЪКАРЪТЪ Юрданъ Жековъ

се установи въ града. Приема и съ работнически книжки.
АДРЕСЪ: Новопостроеното здание на г-нъ Йосифъ Лесполдовъ срещу „Ташъ Маза“.

Шуманска Окржжна Постоянна Комисия.

Обявление № 7903.

гр. Шуменъ, 3 Ноември 1928 год.

На 15 Ноември тази година отъ 16 до 17 часа, въ канцеларията на Шуменското Окр. Данъчно Управление, ще се цроицведе търгъ по доброволно съгласие и съ скратенъ срокъ (по спешностъ), за доставяне 60 кубически метра дърва за Постоянната Комисия.

Отъ Комисията.

Явна благодарностъ.

Новоселското църковно настоятелство, Шуменско, изказва сърдечна благодарностъ на енорияшитъ отъ село Новоселъ: *Колко Стойковъ, Бълчо Стойковъ, Константинъ Миховъ, Цончо Василевъ, баба Тасковица, Драгна Иванова и Братя Великови* за подаренитъ отъ тѣхъ **ИКОНИ** на църквата, а така сжщо изказва благодарностъ на онѣзи енорияши, които превозиха камъни за църковната ограда.

Богъ га ги възнагради!

Нека това да служи за примѣръ на всички християни.

Отъ Настоятелството.

За Епархийскитъ избиратели.

Както се съобщи и по-рано, предстои въ цѣла България да се произведатъ избори за епархийски избиратели. Денъ за произвеждане на избора въ Варно-Преславската епархия е опредѣленъ 18 ноември, идната недѣля. Чл. 59 отъ Екз. уставъ казва:

„Всѣка епархия има свои духовни и мирски избиратели по шестъ души отъ всѣко намѣстничество, както, и отъ околията, въ която се намира седалището ѝ. Трима отъ тия избиратели трѣбва да сж енорийски свещеници и трима-миряни.

Служебниятъ периодъ на епархийскитъ избиратели е 4 годишенъ.

Тия избиратели, като законни представители на клира и народа, избиратъ епархийскитъ представители, които избиратъ Екзархъ, епархийскитъ архиепископи и членоветъ на епархийскитъ духовни съвети“.

Тази година изтича мандата на досегашнитъ епарх. избиратели. Редътъ за избиране на новитъ е такъвъ: Архиепископъ, намѣстници заедно съ двама свещеници съставятъ каталогъ на лицата, които могатъ да бждатъ избирани (чл. 88). Преди деня на избора всѣко църковно настоятелство въ духовната околия избира свой делегатъ между членоветъ на настоятелството, който въ деня на избора отива въ седалищния градъ на Арх. Намѣстни-

чество или Митрополията и тамъ, събрани всички делегати въ помѣщенieto на Намѣстничеството или Митрополията, гласуватъ, като извличатъ кандидатуритъ си отъ каталога, съставенъ предварително отъ Архиепископъ. Намѣстникъ и двамата повикани отъ него по-рано епарх. свещеници. Които трима свещеници отъ околията и трима миряни получатъ най-много гласове, тѣ се провъзгласяватъ за избрани. За случая се съставя протоколъ въ два екземпляра, подписанъ отъ Архиепископъ, намѣстникъ и двама свещеници бюрото, които се подписватъ и отъ всѣки гласувалъ делегатъ. Тѣзи протоколи се изпращатъ на Епарх. Архиепископъ, и, щомъ бждатъ удобени, лицата се провъзгласяватъ за избрани, като за това се уведомява Св. Синодъ и Министерството на Изповѣданията.

Значението на епархийскитъ избиратели въ всѣка епархия, както и въ нашата, е голѣмо. За да има Епарх. Архиепископъ добри и съвестни съветници — помощници, дѣлови хора, които не ще изкористватъ даденитъ имъ права, зависи отъ епарх. избиратели. Ако тѣ сами бждатъ съвестни хора, ще избиратъ за помощници на Митрополита сжщо такива хора. Духовнитъ съвети, които сж и сждилища, сж твърде много одумвани въ нашето общество. Зависи отъ епарх. избиратели да поставятъ тамъ вещи, ин-

телигентни хора, които ще създадатъ добро име на Епарх. съвети, а не да поставятъ тамъ партизани и хора, които цѣлъ животъ прекарватъ въ тия съвети, често защото умѣятъ да любюогодничатъ и лицеприятствуватъ.

Епарх. избиратели ще изпълнятъ единъ свещенъ дългъ още, ако имъ се наложи презъ четири годишния мандатъ да избиратъ Митрополитъ на Епархията. И, ако избирателитъ не бждатъ строго подбрани, ако тѣ не сж хора съ положителенъ характеръ и съ гореща обичъ къмъ църквата при единъ такъвъ не жаланъ случай Епархията може да изпадне въ ржцетъ на човѣкъ слабъ, посрѣдственъ безволенъ, каквито случаи въ историята на църквата много често е имало.

Нека добре внимаватъ църковнитъ настоятели въ изборитъ на 18 ноември!

Илия Краевъ.

Водачи ни трѣбватъ!

Тѣ бѣха плеяда желѣзни борци, които, получили сжашъ отъ самото провидение голѣма и тежка мисия, трѣбвало е да иматъ добродетели и качества, по-голѣми отъ тия на обикновенитъ смъртни.

„Последни римляни“.
Йорд. Йовковъ (Разкази, т. II.)

Когато преди единъ вѣкъ народътъ ни билъ изправенъ предъ велика, тежка и страшна задача — да сжс оковитъ на вѣковна двойна робия, повели го вдѣхновени негови синове, достойни народни водачи. Въ величието на тѣхния подвигъ грѣе неутолениятъ поривъ на рода ни да си завоюва въ исторически отреденитъ му етнически граници свободенъ, миренъ и честитъ творчески животъ. Тѣ изпълнили блѣскаво своята „голѣма и тежка мисия“: съ слово и дѣло пробудили и организирали силитъ на народа и смѣло го повели въ борбата.

Единъ следъ други тия водачи си отидоха съ гордото величие на „последни римляни“. Отидоха си, като ни оставиха въ словото на дѣдо Славейкова светия заветъ:

Туй, що старитъ почнаха,
младитъ ще говкарятъ въ пжтъ.
Уморенитъ заспаха,
живитъ — тѣ нека бдятъ!

Уви! живитъ, които дойдоха на тѣхна смѣна въ живота, бѣха твърде малки за тая голѣма задача. И рухна великата сграда, съзидана съ жертвитъ на толкова поколения отъ 1762. г. насамъ. Вече десетъ години, откакъ надъ земята ни надвисна злочестина, обгърна я мракъ. Живата снага на рода ни е разжсана и кжсове отъ нея сж хвърлени въ хищната пасть на стрѣвни съседи. Тамъ, въ заробенитъ краища на родната земя, витае призракътъ на изстреблението, чуе се задавенъ плачъ и проклятие, а тукъ — провала по всички посоки на живота.

Де е коренътъ на злото, което ни сполетѣ? Тоя въпросъ тревожно си задаватъ въ

днешното тежко и страшно време всички, въ душата на които още грѣе искрата Божия и които поради това не сж паднали духомъ и мислятъ за близкитъ и далечни сждбини на покрусения ни народъ. Тѣ търсятъ корена на злото и най-буднитъ го намиратъ въ липсата на „хора у насъ съ културна общественостъ като водачи на народната ни и държавна политика“. И, за да подкрепятъ мисълта си, сочатъ Западъ, дето е друго. Тамъ, казватъ тѣ, министри сж въ комисии за даване премии по литература и изкуство; тамъ водачи на партии пишатъ книги по изкуство, или сами го творятъ; за това тамъ и партийнитъ имъ органи сж и „школа за духовно сепване“. А у насъ нѣма и поменъ отъ това. У насъ за културна политика най-малко се говори въ политическитъ партии; у насъ не е било да се подигне голѣмъ кабинетенъ и парламентаренъ въпросъ по нѣкоя културна проблема, да се пренесе тоя въпросъ въ вестницитъ, да раздвижи гражданството. У насъ не е било нѣкоя държавникъ да напише нѣкоя книга, или да държи една паметна речъ по въпроси, които засѣгатъ духа. Въ душата на водачитъ на народната ни и държавна политика не гори духовната жажда, тревогата за истина и красота.

Иотъ тая страшна истина на нашия животъ се роди „печалната му равномѣтка следъ петдесетгодишно свободно сжществуване“, именно „пъленъ разстрой на стопанството ни, обезвѣряване въ всѣки идеалъ и разрастъ на користъ, егоизъмъ и жестокостъ“.

Наистина, никой не ще отрече, че на Западъ има държавници, въ сърдцето на които „духовната жажда“ не е мртва, въ душата на които трепти „тревогата за истина и красота“, а ние нѣмаме. Но историята, животътъ безмилостно разкри, че само това не стига на държавника. Нали тамъ, на Западъ, такива държавници и общественици подготвяха и „докараха безумието на голѣмата война“, страшнитъ бедитъ отъ която дълго още ще тегнатъ дори и надъ ония, които още не сж се родили? Нали такива държавници и общественици на Западъ ни наложиха въ Ньойи варварския миренъ договоръ, чиято целъ е да задуши и насъ, останалитъ свободни въ тѣснитъ граници на царството? Нали предъ очитъ на такива държавници съ „културна общественостъ“, негли сѣ тѣхно прѣко или непрѣко насърчение въ угода на тѣхната „културна“ политика, се обричатъ на смъртъ заробенитъ ни братя въ Добруджа, Македония и Тракия? Нали... Но-стига! Ясно е, че за сжщинска, висша културна общественостъ на народнитъ водачи е малко само тревогата на духа за „истина и красота“. Ясно е, че трѣбва да има по-висшъ елементъ. Тоя по-висшъ елементъ е **тревогата на духа за добро, устремътъ на**

За църквитъ

Приходо-разходва книга лв. 90-
— отъ 100 листа —

Квитанционна книга лв. 30-
— отъ 50 листа —

при Книгоиздателството
„СПАСЪ ПОПОВЪ“ — Шуменъ.

сърдцето къмъ добро.

Безъ тая тревога за добро нѣма тревога ни за истина, ни за красота. Безъ нея една ще е сжщинската истина, като истина на живота, гледана и търсена презъ тревогата на духа за добро, а друга ще е тая въ ума на държавника, на общественика, който търси и гледа презъ призмата на дрѣзкия егоизъмъ на своята нация, на хищнитъ ѝ „интереси“, или презъ бруталната устремленостъ къмъ лична користъ. Безъ нея и красотата ще е една въ духа на художника — жрецъ въ храма на човѣщината, който въ треската на вдѣхновението твори скрижали за живота, а друга ще е въ духа на човѣка, за когото тя се пречупва презъ призмата на лекитъ и развратни наслади, къмъ които пжтъ откриватъ паритъ, струпани въ развихрения „разрастъ на користъ, егоизъмъ и жестокостъ“.

Да. Народътъ ни наново е изправенъ предъ велика и тежка и страшна задача. Пакъ сж му потребни вдѣхновени синове — водачи, които да го извлѣкатъ изъ „безутешния хаосъ“, въ който го хвърли безумието на свѣтовната война. „Крещящата нужда за племето ни сж народни водачи съ културна общественостъ“. Елементитъ на тая общественостъ обаче днесъ нека не търсимъ на Западъ, не само защото провалата тамъ не е помалка (не току тѣй мислители като Шпенглера пишатъ за залѣза на Западната култура), но защото и историята на близкото ни минало блѣскаво ни е очертала лика на истински народни водачи, зидари на народнитъ сждбини. Тѣхниятъ животъ и подвигъ е въплотена висша културна общественостъ. Тѣ бѣха хора, които горѣха отъ духовна жажда, отъ тревога еднаква за истина, и за красота, и за добро. Отъ жизнената правда за живота на рода ни тѣ бѣха съзидали въ душата си храмъ и свещенодействиюваха тамъ за родъ и вѣра, дадоха на народа всички добро, що бѣха открили въ духа си. Тия водачи извлѣкоха въ миналия вѣкъ племето ни изъ бездната, въ която го въвлѣкли нѣвга безумства и раздори. И сега само такива водачи ще могатъ да го извлѣкатъ изъ хаоса, въ който го тласна безумието на наше време. Духътъ имъ въ слово и дѣло ще бжде синтезъ на висшитъ устремъ и тревога за красота и истина съ висшата жажда за добро, която гори въ простата и мждра душа на нашия народъ.

Да създадемъ тия водачи е неотвратима повеля на времето. И когато ги създадемъ, ще бжде денъ първи.

Дунавска България застрашена.

Не може да се отрече, какво ромжката пропаганда напоследък е взела чудовищни размъри. Цѣла Дунавска България е наводнена отъ ромжнски агенти, въ това число и самият ромжнски консул въ Видин, който прѣскал между населението разни пропагандаторски брошури съ тенденциозно съдържание. Една отъ брошурите, която „Дунавски куриер“ е успѣлъ да залови въ района на Видинското село Бръгово, е подъ надсловъ: „Епископ а до нуду ностру Исусъ Христосъ че не а тримь думнезу динъ черъ“. (Послание на Господа нашего Иисуса Христа, което ни е изпратено отъ небето).

Че ромжнитѣ се домогватъ да ромжнизиратъ населението въ Дунавска България е повече отъ фактъ, защото тѣ още въ 1913 год. раздадоха медали, на които отъ лицевата страна личатъ думитѣ: „Отъ карпатитѣ презъ Дунава на Балкана“, гдето се забелѣзва и Дунава съ построенъ понтоненъ мостъ. А на опоканъ стронанъ съжитѣ медали се мждри:

„Въ споменъ на величайшия устремъ презъ 1913 год.“

Отъ тукъ казаното е видно, че ромжскитѣ поплъзновения нѣма да престанатъ до като не успѣятъ въ бленуваната отъ тѣхъ квадрилателна политика, съ откъсване чисто български земи до Балкана, и станатъ абсолютни господари на коритото, което се образува между Карпатитѣ и Стара-планина. А ромжнитѣ осриствиха частъ отъ квадрилателната политика съ анексирането на Добруджа, за която ромжнски президентъ-министъръ Д. Струдза презъ 1878 г. бѣ казалъ въ сената: „Ще искаме анексиране на една нова територия за която никой нищо не знае. Анексирането на територия отъ Дунава не е въ интересъ на Ромжия, която не желае да стане причина за усложнения и бждещи смутове, не приема анексирането на Добруджа подъ никакво правдо“. Въпрѣки това, ромжнитѣ предявиха искания за четверождѣлника Русчукъ—Шуменъ—Варна. Така че ромжнската пропаганда е опасна и гибелна за съществуването на Дунавска България, а най-много за гдето записва и препраща българчета, за да следватъ въ Букурещкитѣ училища, които българчетата ще бждатъ по-лоши отъ нѣкогашнитѣ еничери.

България трѣбва да даде марша на тѣзи пропагандатори, за да не стане крѣсно, иначе сме загубени чрезъ сливането ни съ умразната намъ ромжнската нация.

Лазаръ Я. Поповъ

позволяватъ, основнитѣ истини на вѣрата и отношението имъ къмъ човѣшкия животъ и мисль.

„Ние не се осмѣляваме да правимъ подробни внушения върху преподаването на вѣроучение. Мислимъ, че една материя, която засѣга такива дълбоки истини, единъ предметъ, до който се доближаватъ всички съ благоговѣние, сждо не ще бжде третиранъ различно въ разнитѣ училища отъ случай разумно е да се осламяме на инициативата и на духовнитѣ интереси на директоритѣ и диаконитѣ. Предметъ на тѣхното внимание. Задоволяваме се да се отнесемъ къмъ две програмни съдържания, които всѣки, който преподава, ще намѣри, че сж ценни“.

За сега този цитатъ е достатъченъ. Иматъ думата гдето широкитѣ около в. „Съзнание“. Смѣта да се надяватъ, че тѣ внимателно ще прочетатъ книгата за „Образование на юношеството въ Англия“ и ще признаятъ поне сега, че най-добритѣ дейци въ обществата на училищното възпитание и образование въ Англия сж решителни защитници на религиозно-нравственото възпитание и образование. Тѣ смѣтатъ, че вѣроучението не е самостоенъ учебенъ предметъ, а то трѣбва да влияе върху преподаването на другитѣ предмети. Не е ли разумно, необходимо и целесъобразно, нашето Министерство на народното просвѣщение да възприеме напълно този възгледъ? Да го одѣлотовори незабавно? Съ това то не ще насажда „попщина“, „клерикализъмъ“, а ще създаде условия и срѣдства за правилно и пълно образование и възпитание на младежта. Не е достатъчно само да говоримъ, че обичаме България и работимъ за нейнитѣ по-добри бждни. Необходимо е да се внедри у младежта любовъ къмъ Бога, за да бжде тя годна за себе си и за полезна дейностъ въ обществото и държавата. Чрезъ църквата и въ църквата, чрезъ религиозно-нравствено образование и възпитание единствено сигурно ще се създадатъ добри граждани за България.

Изъ „Цвѣрковенъ вѣстникъ“

ХРОНИКА.

Османъ-Пазарското Околийско свещеническо Братство на 23 Октомврий т. г. има братство събрание въ гр. О.-Пазаръ при следния дневенъ редъ: а) Отслужване Божествена литургия въ храма отъ братичка свещ. Ил. Стояновъ и проповѣдъ по текста на Литургийното Евангелие отъ братичка свещ. Ст. Милошевъ; б) Гласуване бюджета на братството за до края на финанс. 1928|1929 година и в) Разни.

Следъ отпуста на Божествената Литургия председателя Н. Всеблагоевѣйство Сакеларий Ив. М. Кѣличковъ, следъ подбавяюща къмъ Бога молитва отъ всички присѣствающии отъ сѣбранието съ много хубава приветствена речъ.

По отслужване божествената Литургия и проповѣдта отъ братичкитѣ Илия Стояновъ и Ст. Милошевъ се искаше почти всички отъ присѣствающитѣ. Гръшкитѣ бѣха малко, хубавото по-вече. Въ станалитѣ общо отслужване изтъкна се, че при отслужване на Св. Литургия най-важното е тя да се извърши съ силно религиозно настроение и душевенъ трепетъ, които непременно ще

повлияятъ върху душитѣ и сърцата на присѣствающитѣ божомолци. Проповѣдта да бжде изчерпателна, но не много дълга. Събранието гласува и при бюджета на братството за до края на финанс. 1928|1929 година съ общъ приходъ 1500 лв. и разходъ 1250 лева. По точка: „Разни“—Повдигна се въпросъ отъ братичка свещеникъ **Илия Стояновъ** въ последствие по който изтъкна мнение всички братички за набавяне въ авансъ ценнитѣ книжа (позволителни, вѣнчални кръстителни) Реши се да се иска да бжде отпусната въ авансъ до 1 връзка отъ всички видове на всѣки братчикъ, и следъ като бжде изчерпана връзката, да вниса стойността й и тогава да има право да получи нова такава.

Така да става се възприе отъ всички, понеже да се предплаща е тежко и често по липса на парични средства се дириятъ пари съ лихва. До като се изчерпи единъ кочанъ отъ ценни книжа, минаватъ месеци, а паритѣ се задържатъ. Това пада тежко върху всѣки свещеникъ при общата днесъ финансово криза и малкитѣ приходи на свещеника и църквитѣ.

Исказа се мнение още отъ братичкитѣ, което се възприе и отъ председателствующия, щото при другитѣ братствени събрания, когато въ дневния редъ е предвидено да се отслужва Св. Литургия въ храма и произнася проповѣдъ, нѣколко дена по рано да бжде разгласявано това въ града за знание отъ християнитѣ и християнскитѣ. Може би нѣкой отъ тѣхъ биха пожелали да присѣствуватъ на Св. Богослужение.

Следъ кратка беседа още отъ общъ служебенъ характеръ и благодарствена къмъ Бога молитва Председателътъ обяви събранието за закрито и следъ обща задушевна братска трапеза отидѣ братички се раздѣлиха любезно и съ най-добри благопожелания за усърдна работа на Христовия Видноградъ.

гр. Османъ-Пазаръ,

Съобщава Братствено Секретаръ: Свещ. Ст. Н. Стефановъ

Едно пояснение.

Въ бр. 82 на в. „Шуменски вѣсти“, въ писаното подъ заглавие „Възмутително и дрѣзко!“, се казва, че станало нужда „пратеникътъ на Министерството на Нар. просвѣта, Н-къ на отдѣленъ, г. Н. Балабановъ, въ деня на народнитѣ будители да се качи на църковния амвонъ, за да отхвърли дрѣзкитѣ упрѣци на митрополитския писаръ и да заглади лошото впечатление отъ речта му“. Затова, тоя „безочливъ“ и „дрѣзкъ“ писаръ моли да му бжде позволено да поясни, че съ речта си той съвсемъ не е целѣлъ да произведе лошо или добро впечатление у слушателитѣ си. Ако този „митрополитски писаръ“ е хвърлил упрѣци върху българското у-ще изобщо, че то е забравило заветитѣ на миналото и е изхвърлило изъ своята срѣда Бога, то съ това истина. Ако ли пъкъ тия негови думи сж невѣрни, той е готовъ да проси извинение отъ оскърбенитѣ или да понесе дори наказание за несправедливитѣ си упрѣци. Но тогава какъ да се разбира думитѣ на основания въ София **Градски комитетъ** за „**Народно възпитание**“, казани въ позва му къмъ цѣлния български народъ. — Може би авторътъ на писаното въ „Шумен. вѣсти“, следъ като прочете тоя позивъ

(помѣстенъ въ бр. 35 на в. „Н. Б.“), ще се осмѣли да нарече и членове на тоя комитетъ „безочливи“ и „дрѣзки“, макаръ че нито тѣ, нито пъкъ „митрополитския писаръ“ отричатъ истината, че има вече учители, които измаватъ лѣгатъ за религиозно-нравственото възпитание въ училищата, като сж основали и ръководятъ ученически християнски дружества. Но ако се съгласимъ съ него, че учителитѣ въобще „не страдатъ отъ безвѣрие“, то не зная дали могатъ да се турятъ въ тѣхнитѣ редове и ония учители около в. „Съзнание“, които въ своя органъ пишатъ, че „религиозно-нравственото възпитание и обучение въ училищата замѣгнлявало съпротивоуположения“.

Колкото пъкъ за това, депоменатия авторъ ме нарича презрително „митрополитски писаръ“ и цѣли съ това да понижатъ до уровня на нищожнитѣ и презрителитѣ въ обществото, мога да кажа, че азъ не считамъ за унижение депизпълнявамъ длъжността писаръ при Арх. Намѣстнича съ което едва изкарвамъ насжщия си хлѣбъ. Мисля обаче, че и моитѣ хулители не представява нѣщо по-веченъ единъ, добръ, можебъ нѣкога, но самозабравилъ се понастоящемъ даскалъ, който за да изкара насжщия си хлѣбъ се да издава единъ хвърчащъ листъ, съдържащъ по-вече хули и клевети, да си въобразява, че съ тоя своего рода листъ той принася полза на обществото.

Шуменъ

Д. Динковъ

КНИЖНИНА.

Получиха се въ редакциия следнитѣ книги.

Великитѣ хора, 5 издание ц. 5 лв. **Къмъ Българската младежъ** 9 издание 5 лв.

И дветѣ тия книги на Г. Петровъ иматъ една обща идея. Въ първата се развива мисльта какъ изобщи въ една страна могатъ да се явятъ повеченъ велики хора, споредъ теорията главно на професоръ Вилхелмъ Годвинъ, която въ Япония въ втората на българската младежъ се даватъ ценни съвети и мисли, какъ България и въ малкитѣ си граници може да стане велика подобно на стара Елада, на Флоренция отъ срѣднитѣ вѣкове, или на съвременна Финландия. И дветѣ книги сж написани съ лѣто познание на живота и обичъ къмъ младежта. Тия даватъ единъ здравъ мирогледъ и, както всички книги на Григорий Петровъ, сж отговѣри полза за нашата интелегенция въ днешно време. Впрочемъ, тия книги сж написани правилно и се посрещатъ много добре, иначе не биха трѣпѣли за въ три-четири дини по петъ, шестъ до **деветъ** издания.

Книгитѣ на Григорий Петровъ се продаватъ въ Шуменъ въ книжарн. на Др. Петковъ и Вѣло Даскаловъ.

Д-ръ Е. Покровска

глеждане на кърмачето. Книза младитѣ майки. Прев. Вен. Кирова. Второ издание. Ц. 10 лв. Издава „Акация“ ул. Битолска, 59. Съдържа въ себѣ много изчерпателна форма всички и изпълнява при бременността, раждането, кърменето, биването, храненето и хигиената на детето. Книга потрѣбна за всички млади майки.

Вѣроучение въ английскитѣ училища.

Необходимостта отъ вѣроучение въ нашитѣ училища се изтъква и въ статии и въ брошури. Подчертана бѣ истината че България не трѣбва да дава примѣръ на по-културнитѣ държави, а отъ тѣхъ трѣбва да се учи и тѣмъ да подражава въ всичко разумно и полезно за благо на българския народъ. Отъ поменатитѣ статии и брошури бѣ очебийно за всички мислящи хора, че научната педагогическа мисль налага да се въведе вѣроучението като учебенъ предметъ въ училищата, защото безъ него не е възможно оформяне на личността на ученика. Само **широкитѣ** около в. „Съзнание“ останаха съ тѣснитѣ рамки на своя партиенъ фанатизъмъ и дрѣзеха да отричатъ, че Западъ се е отказалъ вече отъ вѣроучението като учебенъ предметъ. Упоменаванитѣ въ „Църковенъ Вѣстникъ“ педагози и философи, ратници за религиозно-нравствено възпитание и обучение въ училищата, като че ли не съществуватъ за тѣхъ като представители на научната педагогическа мисль. Безспорно, тѣ знаятъ що най-добритѣ педагози-теоретици и практици смѣтатъ днесъ за необходимо въ училищата. Но споредъ тѣхъ, училищата трѣбва да се превърнатъ въ огнища за социалистическа пропаганда и поради това безъ свѣтъ се отричатъ отъ всичко което прѣчи на тѣхната партийна колесница да се търкала властно по пѣтица и кръстопцища въ България.

Отново ще напомниме на в. „Съзнание“ за отношението на английскитѣ дейци въ областта на училищната просвѣта и възпитание къмъ предмета вѣроучение. За това имаме добъръ поводъ.

Министерството на Народното просвѣщение е издало преведената отъ английски книга **„Образование на юношеството въ Англия“** Това е единъ особенъ рапортъ на съвещателния комитетъ, свиканъ отъ английското министерство на просвѣщата, за образованието на юношеството въ Англия отъ 1800

год. до 1926 год. Комитетътъ е заседавалъ непрекъснато отъ м. май 1924 г. до м. октомврий 1926 г. Ето що пише съвещателниятъ комитетъ по въпроса за вѣроучението.

„Училището може да се смѣта като едноорганизирано общество, въ което се добиватъ знания. Тамъ ученицитѣ се дисциплиниратъ въ насока на нѣкои дейности, които иматъ извънредно трайно значение въ широкия свѣтъ отъвѣтъ. Такива дейности се разпадатъ на две главни групи.

„На първо мѣсто има нравствени и физически дейности, необходими за добъръ социаленъ и индивидуаленъ животъ. Тѣ сж религия, нрави, морални принципи, обноси въ обществото, грижи за здравето и движение на тѣлото. Втората група споредъ това ще съдържа съответно морално и религиозно обучение, общо физическо упражнение, като обема усвояване на привички за грациозно движение чрезъ физически упражнения и танцуване, развой на духа за дружна работа и за сътрудничество чрезъ общи игри.

„На второ мѣсто има интелектуални дейности, необходими за да се разбере общата човѣшка цивилизация като една цѣлостъ, необходими и за активно участие въ нейния развой и процеси. Тия могатъ да се разпредѣлятъ въ следнитѣ видове:

- 1) Езикъ... литература... четене и писане...
- 2) География и история...
- 3) Математика...
- 4) Елементарно естествознание...
- 5) Ръчна работа...
- 6) Музика...

Вѣроучение.

„Преподаването на вѣроучение, каквото е въ Англия, не може да се оганичи въ отдѣленъ учебенъ часъ или нѣколко. То ще влияе върху преподаването на другитѣ предмети и такива като история и литература. Мждриятъ учителъ ще се грижи въ различни посоки на училищната дейностъ да насади въ ученицитѣ, до колкото тѣхнитѣ способности